

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/99/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316010639
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1316010639.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováč a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného W. W., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., o odvolaniach obžalovaného W. W. a poškodeného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 15.02.2018 sp. zn. 3T/160/2016, na verejnom zasadnutí konanom 23. mája 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného W. W., nar. XX.XX.XXXX a poškodeného A. B., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 15.02.2018 sp. zn. 3T/160/2016 bol obžalovaný W. W. uznaný za vinného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 22.01.2016 v čase o 19.00 hod. v obci F. na M. ulici v novostavbe bez popisného čísla v byte obvineného po predchádzajúcom vzájomnom slovnom konflikte fyzicky napadol poškodeného A. B. tým spôsobom, že zobral do rúk sekeru a opakovane udieral poškodeného tupou časťou čepele sekery zn. T. XXX do oblasti trupu, čím spôsobil poškodenému A. B., bytom N., J. ulica XXXX/XX, zlomeninu tela pravej lakťovej kosti s minimálnym posunom úlomkov, ktoré si vyžaduje priemernú a primeranú dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní 28 dní a obmedzenie poškodeného v obvyklom spôsobe života spočívajúce vo fixovaní predlaktia pod dobu 28 dní.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému W. W. uložený podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému výkon uloženého trestu podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov.

Podľa § 60 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia veci a to sekery zn. Fiskras 365 a podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. bolo rozhodnuté, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný nahradiť poškodenej spoločnosti Sociálna poisťovňa, a.s., so sídlom R. XX, Bratislava škodu vo výške 101,- eur a poškodenému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., J. ulica XXXX/XX škodu vo výške 883,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bol poškodený A. B. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na civilné konanie.

Proti tomuto rozsudku podali odvolania obžalovaný W. W. a poškodený A. B. v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por., ako osoby oprávnené podľa § 307 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por.

Obžalovaný W. W. podané odvolanie odôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu a to jednak podaním, ktoré bolo doručené na okresný súd dňa 18.04.2018, jednak ďalším podaním, ktoré bolo doručené na okresný súd dňa 30.04.2018.

Obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania koncipované jeho obhajcom uviedol, že on vo svojich výsluchoch tak pred orgánmi prípravného konania, ako aj v súdnom konaní pravdivo popísal priebeh toho, čo sa udialo vo večerných hodinách v jeho obydli v obci F. a to medzi ním a poškodeným A. B.. Okresný súd ním popísaný priebeh celej situácie nezohľadnil, ani ho nebral do úvahy pri ustálení skutkového stavu, resp. pri hodnotení dostupných dôkazov. Vyslovil presvedčenie, že prvostupňový súd v tomto smere pochybil a mal konfrontovať obe verzie skutku, jednu podanú účelovo poškodeným, ktorá sa navyše počas celého trestného konania špekulatívne menila a prispôbovala vývoju dôkaznej situácie a jeho verziu, ktorá od samého začiatku vyšetrovania predstavovala konzistentnú, ucelenú a najmä nemeniacu sa dejovú líniu. Z dôkaznej situácie bolo zrejmé, že pri samotnom incidente nebola prítomná žiadna tretia osoba. Existujú len dve verzie a preto pokiaľ sa súd prvého stupňa priklonil k jednej z nich, bolo zároveň jeho povinnosťou presvedčivo a logicky vysvetliť, na základe akých úvah a dôkazov dospel k záveru, že práve verzia poškodeného bola tá, ku ktorej sa priklonil. Z produkovaných dôkazov (výpoveď poškodeného B., svedka O. B., svedka O. a znalca prof. O. U.) bolo nepochybné, že správanie poškodeného bezprostredne a následne po inkriminovanej udalosti bolo veľmi nezvyčajné, pričom evokovalo známky špekulácie, účelovosti až plánovitosti. Na túto skutočnosť nepriamo nadväzuje fakt, že v samotnom trestnom konaní sa objavili viaceré podstatné rozpory, ktoré významne spochybňovali verziu skutkového deja podaného poškodeným. Svedok B. pred súdom uviedol, že mu poškodený v aute, potom ako ho v F. vyzdvihol, nič nehovoril, naproti tomu poškodený uviedol, že svedkovi B. všetko povedal, keď si sadol do auta a ten mu mal povedať, aby volal na políciu. Obdobne „nesedí“ čas údajného telefonátu medzi poškodeným a svedkom O.. Rovnako je rozporná verzia poškodeného B. o tom, ako utiekol z miesta činu potom, ako po niekoľkosekundovom útoku paralyzéróm zostal omráčený, pričom následne mal ešte dostať silný úder sekerou mierený zhora spoza hlavy. Tieto tvrdenia poškodeného boli vyvrátené závermi znaleckého posudku, ako aj samotným osobným výsluchom znalca na hlavnom pojednávaní. A. B., ktorý bol podľa vlastných slov vystavený „brutálnemu“ útoku zo strany jeho osoby, nešiel na ošetrovanie, ale nechal sa ošetriť svojim kamarátom - svedkom B., v tom čase študentom medicíny, pričom tento na zavolanie poškodeného zázračne rýchlo za 15 minút sa dostavil z G. S. do obce F., kde ho následne mal vyzdvihnúť pri čerpacej stanici, aby ho namiesto do nemocnice, odviezol k sebe domov, kde mu poskytol čaj a lieky na upokojenie, hoci tento svedok sám uviedol, že mal podozrenie na zlomeninu ruky. Odvolateľ dal do pozornosti aj okolnosť, že pri prvom ošetrovaní u lekára poškodený tvrdil, že sa pošmykol a spadol na ľade a až po následnej komunikácii (prostredníctvom SMS správ) s ním (obžalovaným) sa rozhodol, že pôjde „pravdivú“ verziu oznámiť na políciu. Z uvedeného bolo zrejmé, resp. nebolo vylúčené, že poškodený mohol skutočne spadnúť, ako sám uvádzal u lekára a následne na vzniknutú situáciu, ktorá sa odohrala 22.01.2016 v obci F., zneužil proti nemu a v trestnom oznámení uviedol nepravdivé údaje. O podozrivom vzniku zranení poškodeného, či už na ruke alebo hlave, tiež nasvedčuje fakt, že pri lekárskej ohliadke nebolo zistené poranenie hlavy poškodeného a taktiež závery expertízy, podľa ktorej sa na sekere zn. T., ktorou sa on (obžalovaný) bránil voči ozbrojenému útoku poškodeného, neboli zistené stopy krvi poškodeného. Obžalovaný zdôraznil a poukázal aj na výpoveď svedka O. z hlavného pojednávania, resp. z prípravného konania, keď tento vo svojej skoršej výpovedi uviedol, že B. mu mal v daný deň (22.01.2016) okolo 18.00 hod. telefonovať, kedy mu mal povedať, že ho mal W. (obžalovaný) napadnúť, pričom mu mal za tri hodiny zavolať, že je v nemocnici a má rozlámanú ruku a rozbitú hlavu, pričom svedok vo svojej neskoršej výpovedi na hlavnom pojednávaní sa k týmto skutočnostiam už nevedel vyjadriť. Odvolateľ v tejto súvislosti konštatoval, že z vykonaného dokazovania malo vyplynúť, že k stretnutiu medzi ním a poškodeným došlo až po 19.00 hod. a taktiež poškodený dňa 22.01.2016 v žiadnej nemocnici nebol. Podľa jeho názoru je zrejmé, že vyjadrenia a výpovede poškodeného sú v tomto smere významným spôsobom spochybnené a vyvrátené, resp. opäť „nesedí“ verzia poškodeného s verziou jeho kamaráta - svedka O.. Navyše poškodený A. B. tvrdil, že bol napadnutý paralyzéróm. Táto skutočnosť však bola vyvrátená lekáskymi správami, ako aj závermi znaleckého posudku prof. O. U.. V neposlednom rade vo výpovedi svedka B. sú rozpory v jeho výpovedi z prípravného konania a jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní, pričom nevedel tieto rozpory vysvetliť. Svoju výpoveď v súdnom konaní korigoval a uviedol, že informácie získal sprostredkované od poškodeného, ktorý mu ich mal uviesť až dva, resp. tri dni po skutku. Nakoľko z vyššie uvedených dôvodov, teda zjavných rozporov vo výpovediach poškodeného, svedkov a jeho osoby (obžalovaného), ku ktorým okresný súd v napadnutom rozsudku nezaujal žiadne stanovisko, resp. sa touto obranou obhajoby vôbec nezaoberal, preto odvolateľ považuje napadnutý

rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný. Obžalovaný tiež zdôraznil a poukázal aj na znalecké dokazovanie (znalecký posudok prof. O. M. U.), z ktorého vyplynulo, že zo súdnoznaleckého hľadiska je absolútne vylúčené, aby niektoré zranenie (zadokumentované zranenia na hlave a predlaktí) mohli byť spôsobené hlavovým úderom sekery o hmotnosti 2400 g. U poškodeného boli zistené len povrchové odreniny bez porušenia kože v jej celej hrúbke, čo svedčí o minimálnej intenzite úderov. V zdravotnej dokumentácii ani na fotografiách v zadnej časti krku nie sú žiadne známky povrchových kontaktných popálenín, teda takých, ktoré zanecháva výboj paralyzéra trvajúci jednu sekundu a viac. Nedá sa ani vylúčiť, že zranenie hlavy vzniklo pri úplne inom úrazovom deji, pretože ošetrojúci chirurg cca 25 hodín po úraze nezaznamenal žiadne poranenie hlavy. Mechanizmus vzniku zranení skôr zodpovedá takému, aký uviedol zadržaný - podozrivý W. W.. Napokon znalec tiež zdôraznil, že s poškodeným sa mu zle spolupracovalo, počas znaleckého šetrenia uvádzal nepravdivé údaje o operácii, neskôr o inom znaleckom posudku, nepredložil žiadnu dokumentáciu a podobne. Obhajoba namieta aj záver súdu prvého stupňa, že znalec jednoznačne potvrdil spôsob vzniku zranenia. Znalec konštatoval, že „mechanizmus vzniku zranení však skôr zodpovedá takému, aký uviedol zadržaný - podozrivý W. W. dňa 24.01.2016“. Odvolateľ ďalej konštatoval, že motívom a cieľom jeho konania bola obrana pred priamo hroziacim a trvajúcim útokom proti životu a zdraviu, keď bol napadnutý poškodený, ktorý bol ozbrojený nožom. Zodpovedá tomu zranenie ruky poškodeného, ako aj nízka intenzita úderov, keďže on (obžalovaný) zjavne neútočil, ale sa iba bránil, k čomu sa priklonil aj samotný znalec, ktorý nielenže mechanizmus vzniku zranení poškodeného stotožnil s jeho verziou, ale vylúčil, že by on (obžalovaný) sekerou pôsobil voči poškodenému väčšou ako nízkou intenzitou sily. Prvostupňový súd žiadnym spôsobom nezohľadnil ani kriminálnu minulosť poškodeného, ako aj fakt, že sa jedná o osobu, ktorá sa v minulosti dopustila trestných činov. Naproti tomu on (obžalovaný) je bezúhonný človek, ktorý nebol trestne stíhaný a vždy žil riadnym a usporiadaným životom. Poškodený je osobou, ktorá sa viackrát dopustila trestnej činnosti, dokonca závažnej drogovej trestnej činnosti. Poškodený nevedel hodnoverne vysvetliť a ozrejmiť rozpory v jeho skoršej a neskoršej výpovedi. Nie je vylúčené ani to, že poškodený v úmysle zakryť vlastnú trestnú činnosť, t. j. ozbrojený útok, účelovo prispôboval svoje verzie v celej dôkaznej situácii a vlastnému prospechu a záujmom. Záverom odvolateľ vyslovil, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti a kvalitu zákonného rozhodnutia a preto navrhol, aby odvolací súd tento rozsudok zrušil a sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodí. Obžalovaný W. W. v doplnení svojho odvolania konštatoval a zopakoval, že konajúci súd žiadnym spôsobom neriešil rozpory medzi jeho výpoveďou a výpoveďou poškodeného, taktiež nevenoval pozornosť a nijakým spôsobom sa nevyjadril k rozporom vo výpovediach poškodeného A. B. a svedkov O. B. a O. O. a to nielen v ich vzájomnej rozpornosti, ale aj vo vzťahu k ich skorším výpovediam, keď vzniknuté rozpory nevedeli hodnoverne vysvetliť ani na hlavnom pojednávaní pri odstraňovaní rozporov. Súd I. stupňa taktiež nezohľadnil zjavné klamstvá vo výpovedi poškodeného A. B., či už vo vzťahu k jeho údajným zraneniam paralyzérom, ktoré boli vyvrátené lekáarskymi správami a zisteniami znalca, prípadne vo vzťahu k jeho často zmeneným verziám ohľadom priebehu skutkového deja, najmä pri opisovaní útoku, ktoré tvrdenia boli vyvrátené znalcom. Konajúci súd rovnako nezohľadnil účelové správanie sa poškodeného nielen vo vzťahu ku znalcovi, ale aj vo vzťahu k priebehu ním deklarovaného skutkového deja, pričom išlo najmä o vyjadrenia o pôvode jeho zranenia (pošmyknutie sa na ľade), telefonáty svedkovi O. pred samotným skutkom, resp. po ňom a podobne. Okresný súd sa taktiež bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia alebo odôvodnenia nezaoberal obranou obhajoby vo vzťahu k nutnej obrane, hoci bolo z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, najmä z výsluchu znalca zrejme, že pravdepodobnejšia verzia vzniku zranenia poškodeného je tá, ktorú prezentoval obvinený a to, že sa sekerou bránil a snažil sa vyraziť poškodenému ako útočníkovi nôž z ruky. Bolo pritom zrejme, že v tomto konaní nebolo spoľahlivo preukázané, prečo došlo k stretnutiu medzi ním a poškodeným, keďže sa jedná o dve rozličné verzie a taktiež nie je spoľahlivo zistený skutkový dej, opäť z dôvodu rozličných verzií toho, aký bol priebeh samotného stretu medzi ním a poškodeným. Obžalovaný sa opätovne domáhal, aby bol odvolacím súdom spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodený.

Poškodený A. B. podané odvolanie tiež odôvodnil prostredníctvom svojho splnomocnenca. V dôvodoch podaného odvolania dal do pozornosti odvolaciemu súdu to, že zo strany prvostupňového súdu došlo k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu v časti zistenia dĺžky jeho práceneschopnosti a zdravotného stavu, čoho následkom bolo nesprávne vyčíslenie škody, ktorú mu mal obžalovaný nahradiť. Poškodený v súdnom konaní navrhol vypočítať jeho ošetrojúceho lekára O. U. Y. za účelom zistenia skutočného zdravotného stavu, pričom sa domáhal, aby prítomnosť tohto svedka na hlavnom pojednávaní zabezpečil sám súd, nakoľko z jeho strany to nebolo možné. Jeho práceneschopnosť podľa tvrdenia splnomocnenkyne poškodenej Sociálnej poisťovne Mgr. L. N. mala trvať od 23.01.2016

do 07.04.2016. Vyšetrovateľ v prípravnom konaní pritom uvádzal, že on (poškodený) práceneschopný nebol. Poškodený ďalej zdôraznil, že znalec prof. O.. U. sa vyjadroval v znaleckom posudku aj k právnej kvalifikácii skutku, svoje závery stavал výlučne na tvrdeniach obžalovaného, pričom jeho ako poškodeného nevyšetřil a vypracoval znalecký posudok ešte pred skončením jeho práceneschopnosti. Znalec nezohľadnil, resp. nemal ani k dispozícii všetku jeho zdravotnú dokumentáciu. Nezohľadnil stresovú situáciu, vyplavovanie adrenalínu, ktoré mohlo mať vplyv na to, že i napriek zásahom hlavy a otrasu mozgu on (poškodený) mal utiecť z miesta činu. Prvostupňový súd následne nesprávne zistil skutkový stav veci v súvislosti s preukazovaním jeho zdravotného stavu a dĺžky jeho práceneschopnosti, následkom čoho bolo nesprávne vyčíslenie jemu priznanej náhrady škody. Záverom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Poškodený A. B. prostredníctvom svojho splnomocnenca sa písomne vyjadril aj k odvolaniu obžalovaného W. W.. V tomto vyjadrení uviedol, že tvrdenia obžalovaného konštatované v jeho odvolaní majú výlučne účelový charakter, pričom nie sú podstatné pre posúdenie skutku (činu), ktorý sa obžalovanému kladie za vinu. K nezrovnalostiam vo výpovediach svedkov, na ktoré obžalovaný poukazoval, poškodený uviedol, že je prirodzené, že svedok si nepamätá do detailov skutok s odstupom času tak, ako si ho pamätal priamo po skutku, preto nemožno očakávať, že si svedkovia s odstupom času budú pamätať s precíznosťou na hodiny, nebudaj až na minúty čas a trvanie telefonátov, dĺžku cesty autom, resp. iných úkonov, ktoré vykonali. Z tohto dôvodu poškodený považuje poukazovanie na drobné nezrovnalosti ohľadom detailov vo výpovediach svedkov za nepodstatné pre predmetné konanie. Obhajobou vytknuté nezrovnalosti sú marginálne až priam zanedbateľné v pomere k zásadným objektívnym nálezom, akým sú lekárske správy a závery znalca. Poškodený k znaleckému posudku prof. O.. M. U. uviedol, že tento považuje za nesprávny a neúplný. Tento znalecký posudok bol vyhotovený dňa 31.03.2016, t. j. ešte predtým, ako skončila jeho dočasná pracovná neschopnosť, ktorá trvala až do 07.04.2016. Z uvedeného vyplýva, že znalecký posudok bol vyhotovený predčasne a z neúplnej zdravotnej dokumentácie, znalec nemal všetky aktuálne informácie o jeho zdravotnom stave. Tento znalecký posudok nemôže byť pre posudzovanú trestnú vec relevantný a smerodajný. V jeho návrhu na vykonanie dôkazov a zmenu právnej kvalifikácie skutku žiadal vykonať testy DNA na paralyzátore obžalovaného. Prvostupňový súd však k vykonaniu tohto dôkazu bez uvedenia relevantného dôvodu nepristúpil. V tejto súvislosti poškodený považuje za potrebné pre účely trestného konania, aby paralyzér, ktorý bol zaistený u obžalovaného, nebol za žiadnych okolností obžalovanému vrátený, nakoľko by takýmto úkonom dôvodne hrozilo zmarenie dôkazu kľúčového pre objasnenie skutkového deja, ako aj právnej kvalifikácie skutku. Poškodený ďalej poznamenal, že on sám prvostupňovému súdu navrhol vypočuť ako svedka O.. M. N. pričom súd k tomuto výsluchu nepristúpil. M. výpoveďou sa mala potvrdiť skutočnosť, či bol schopný z miesta činu utiecť tak, ako to sám popísal. Tvrdenia obžalovaného, že on vo svojej svedeckej výpovedi uvádzal klamstvá, sú subjektívne a ničím nepodložené. K tvrdeniu obžalovaného, že on (poškodený) nepreukázal to, že niesol obžalovanému sumu 10 000,- eur ako pôžičku, poškodený uviedol, že súdu navrhol vypočuť svedkov L. G. a A. M., avšak súd tieto dôkazy nevykonal. Poškodený poznamenal, že svedok O. O. uviedol, že obžalovaný pár dní na to, ako sa stal skutok, neoprávnenne vybral peniaze z firemného účtu. Bolo teda nesporným, že obžalovaný peniaze potreboval a mal motív pre spáchanie skutku tak, ako ho on (poškodený) opísal. Obžalovaný opakovane v trestnom konaní tvrdil, že v deň incidentu sa mal on (poškodený) do jeho bytu tesne pred spáchaním skutku dostaviť sám, pričom on sa už v jeho byte nachádzal. Uvedené sa nezakladá na pravde, do bytu obžalovaného obaja išli spolu v aute, ktoré šoféroval obžalovaný. Za účelom preukázania tejto skutočnosti poškodený navrhol zabezpečiť vyjadrenie a potvrdenie od mobilných operátorov, aké boli polohy ich mobilných telefónov v predmetný deň. Tvrdenie obžalovaného, že to bol práve on (poškodený), ktorý ho napadol, nedávajú žiadny zmysel a vo svetle predložených dôkazov boli absurdné, nakoľko absentuje akceptovateľný motív a pohnútky. Poškodený zopakoval, že súd nesprávne zistil skutkový stav veci v súvislosti s preukázaním jeho zdravotného stavu a dĺžky práceneschopnosti, následkom čoho nesprávne vyčísľil náhradu škody. Pokiaľ obžalovaný poukazoval na jeho kriminálnu minulosť, k tomu poškodený uviedol, že on bol právoplatne odsúdený iba za marginálne drogové delikty, pričom nikdy sa nedopustil násilnej trestnej činnosti. Skutočnosť, že on sám je teraz stíhaný za drogovú činnosť, nemá akúkoľvek relevanciu a nemôže obžalovaného liberovať zo skutku, ktorý spáchal (ublíženie na zdraví) a ktorý mal v úmysle spáchať (lúpež, úkladná vražda). Poškodený poukázal aj na tvorbu obžalovaného pod umeleckým menom O. S., ktorá okrem hudobnej produkcie je sprevádzaná fotografiami i vizuálnymi prvkami zobrazujúcimi strelné zbrane a proganistu (obžalovaného) v agresívnych pózach. Poškodený poukázal aj na skutočnosť, že splnomocnenkyňa

poškodenej spoločnosti O. L. N. nebola vypočítaná na hlavnom pojednávaní, pričom jej výpoveď bola kľúčová k ustáleniu právnej kvalifikácie. Záverom poukázal aj na pochybenie prokurátora v tom, že pri popise skutkového deja v obžalobe žiadnym spôsobom neboli zohľadnené jeho zranenia na hlave, ktoré boli zadokumentované v spise. Uvedené považuje za podstatné pre ustálenie právnej kvalifikácie skutku. Napokon okresný súd rozhodol v nezákonnom zložení, nakoľko bolo zrejmé, že išlo o skutok, ktorý bolo nevyhnutné právne kvalifikovať ako zločin (vo veci mal rozhodovať senát). Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaniach obžalovaného a poškodeného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný W. W., jeho obhajca, prokurátorka krajskej prokuratúry a poškodený A. B.. Splnomocnenec poškodeného písomným podaním zo dňa 23.05.2019 požiadal odvolací súd, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti. Splnomocnenec poškodenej Sociálnej poisťovne, a. s. pobočka N., sa rovnako verejného zasadnutia nezúčastnil. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti splnomocnencov poškodených subjektov, keďže mal na to splnené všetky zákonné podmienky.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridrižoval písomne podaného odvolania a jeho dôvodov. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol spôsobom, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí. Pokiaľ ide o odvolanie poškodeného, toto navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla, aby krajský súd odvolania obžalovaného W. W. a poškodeného A. B. ako nedôvodné zamietol. Napadnutý rozsudok považuje za správny vo všetkých jeho výrokoch.

Poškodený A. B. nevyužil právo konečného návrhu v rámci odvolacieho konania.

Obžalovaný W. W. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pripája k ústnemu prednesu svojho obhajcu.

Krajský súd na podklade odvolaní obžalovaného W. W. a poškodeného A. B. podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania obžalovaného W. W. a poškodeného A. B. nie sú dôvodné.

Odvolací súd úvodom vyslovuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný W. W..

Napriek tomuto konštatovaniu, treba vytknúť súdu prvého stupňa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere nezodpovedalo ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por., pretože výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie, musí byť odôvodnený síce stručne, ale z kontextu § 168 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že aj presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však jednoznačne nevyplývalo, ktoré skutočnosti vzal okresný súd za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností so zreteľom na výsledky dokazovania pokladal za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si vzájomne odporovali, ako sa vyrovnal s obhajobou, predovšetkým v tom, či konanie obžalovaného bolo alebo nebolo v medziach nutnej obrany. Z požiadavky, aby okresný súd uviedol, o ktoré dôkazy svoje zistenia opiera vyplýva, že nestačí popísať iba výpoveď obžalovaného, poškodeného, svedkov, závery znaleckého posudku, prípadne ústne vyjadrenia znalca na hlavnom pojednávaní a napokon vysloviť, že zlomenina poškodeného bola typická „obránná“ zlomenina a takýto typ zlomením vzniká vtedy, ak poškodená osoba si vytvorí kryt z predlaktia na svoju obranu a navyše zadokumentované zranenia na hlave a predlaktí poškodeného vykazovali znaky toho, že boli spôsobené dopadom tupej strany sekery, pričom znalec jednoznačne potvrdil, že v prípade poškodeného išlo o obranné zranenia a na strane druhej vyvrátil tvrdenie poškodeného, že tento voči nemu použil paralyzér. Odvolací súd v tomto smere zvyrazňuje, že všetky dôkazy spravidla nepreukazujú skutok ako celok, ale

sa viažu na jednotlivé časti skutku, ktoré v súhrne tvoria celý skutok. Je preto nevyhnutné v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku uviesť, ktorá časť skutku, ktorá okolnosť významná pre rozhodnutie je konkrétnym vykonaným dôkazom preukázaná, čo je z vykonaného dôkazu relevantné pre skutkové zistenia a následne aj pre právne závery o kvalifikácii skutku.

Súd I. stupňa mal v odôvodnení napadnutého rozsudku v prvom rade ustáliť, či svedeckú výpoveď poškodeného A. B. možno považovať za pravdivú i hodnovernú a či táto jeho výpoveď môže byť jedným z podkladov pre odsudzujúci výrok súdu.

Odvolačí súd k tejto kľúčovej otázke vyslovuje, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že verzia produkovaná poškodeným - svedkom A. B. tak z prípravného konania, ako aj z hlavného pojednávania, bola spochybnená predovšetkým znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva, vrátane osobného výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní, ktorý sa vyjadril, že pokiaľ stoja dve osoby tvárou tvár, nemôže byť spôsobené zranenie na zadnej časti hlavy úderom tupej časti sekery. Znalec dodal, že zranenie na hlave poškodeného vzniklo buď postavením páchatel'a za poškodeným, alebo nad ním, ak poškodený bol skrčený, zohnutý, prípadne čupel a chránil si hlavu rukami. Navyše u poškodeného boli zistené okrem zlomeniny tela pravej lakt'ovej kosti s minimálnym posunom úlomkov, len dve povrchové tržné rany vo vlasatej časti hlavy a pomliaždenie pravého predlaktia s odreninou v strede dlhej osi predlaktia, čo svedčí o minimálnej intenzite úderov (násilie bolo maximálne strednej intenzity). Znalec tiež uviedol, že v zdravotnej dokumentácii ani na fotografiách vyhotovených políciou, v zadnej časti krku poškodeného neboli žiadne známky povrchových kontaktných popálenín, teda takých, ktoré zanecháva výboj paralyzéra trvajúci jednu sekundu a viac. Napokon znalec dodal, že poškodeným A. B. sa zle spolupracovalo, počas znaleckého šetrenia uvádzal nepravdivé údaje o operácii, tvrdil, že si sám zabezpečí znalecký posudok, preto ohľadom zdravotnej dokumentácii musel znalec veľmi zložito pátrať po zdravotníckych zariadeniach a lekároch, ktorí boli uvedení v jednotlivých zdravotných záznamoch. Nakoľko verzia poškodeného bola spochybnená objektívnymi dôkazmi (znalecký posudok z odboru zdravotníctva, zápisnica o prehliadke tela poškodeného s vyhotovenou fotodokumentáciou), nedalo sa vylúčiť ani to, že táto verzia poškodeného je v podstatných bodoch účelová, v snahe priťažiť obžalovanému a zároveň získať neprímeraný finančný profit v rámci adhézneho konania. Možno preto uzavrieť, že výpoveď poškodeného - svedka A. B. nie je hodnoverná a nemôže sa z nej vychádzať pri ustálení viny obžalovaného.

Vzhľadom na danú dôkaznú situáciu, bolo potrebné zamerať zvýšenú pozornosť aj na verziu produkovanú obžalovaným W. W. v jednotlivých štádiách trestného konania. Obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal, že „Ja som sa zaháňal po ňom sekerou, pričom som mu mieril na ruky, do oblasti trupu, nôž som mu vyrazil prvým alebo druhým úderom sekery, podotýkam, že som útočil tou tupou časťou. Tou sekerou som ho potom ešte raz - dvakrát ťukol tou tupou stranou do ramena, do ramien a povedal som mu, nech vyjde von.“ Na otázku vyšetrovateľa, ktorý sa výslovne opýtal: „Viete uviesť koľkokrát ste sa zahnali, resp. udreli sekerou osobu A. B.?,“ obžalovaný odpovedal: „Asi štyrikrát, päťkrát, maximálne šesťkrát.“

Pre úplnosť treba zdôrazniť, že obžalovaný svoju skoršiu výpoveď z prípravného konania výrazným spôsobom na hlavnom pojednávaní zmenil, pričom okrem iného vypovedal: „Tou sekerou som mu snažil vyraziť nôž z ruky, čo sa mi na štvrtýkrát podarilo.“ Na otázku prokurátora, ktorý sa ho doslovne spýtal: „Potom, ako ste mu vyrazili sekerou nôž z ruky, ste poškodeného sekerou udreli?“ Obžalovaný uviedol: „Nie.“ Následne sa pristúpilo k prečítaniu skoršej výpovede obžalovaného z prípravného konania, aby odstránil rozpory medzi jeho skoršou a neskoršou výpoveďou, pričom obžalovaný vyhýbavo uviedol: „Pokiaľ som vo svojej výpovedi uviedol, že som ho ťukol do ramien, nebolo to žiadnym silným úderom, ja som sa ho snažil držať na dištanc, určite som ho neudrel.“

Senát krajského súdu napokon uzatvára, že v danej veci možno iba skoršiu výpoveď obžalovaného z prípravného konania považovať za hodnovernú, pričom tieto atribúty už nespĺňala jeho neskoršia výpoveď z hlavného pojednávania, keďže sa zjavne v tejto výpovedi prispôboval dôkaznej situácii, hlavne výsledkom znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva, ktoré spochybňovalo verziu poškodeného a snažil sa svoj fyzický útok voči poškodenému s použitím sekery prezentovať v lepšom svetle.

V ďalšom rade sa prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal ani obhajobnými tvrdeniami obžalovaného, že konal iba v medziach nutnej obrany. Okresný súd zrejme ponechal riešenie tejto kardinálnej otázky až na odvolací súd.

Podľa § 25 Tr. zák. o nutnej obrane, čin ináč trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený Trestným zákonom, nie je trestným činom. Nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku.

Základnou podmienkou nutnej obrany je, aby sa odvracal útok, ktorým je úmyselné alebo nedbanlivostné ľudské konanie. Útok musí priamo, teda bezprostredne hroziť, alebo trvať. Preto nejde o nutnú obranu vtedy, keď útok už fakticky skončil alebo keď napadnutý reaguje na útok takým spôsobom, že útok v skutočnosti odpláca a nie odvracia.

Vychádzajúc z výpovede obžalovaného z prípravného konania, odvolací súd uzatvára, že obžalovaný konal v medziach nutnej obrany iba do momentu, keď poškodenému vyrazil nôž z ruky a od tohto momentu už nebol dôvod na to, aby obžalovaný pokračoval v útoku na poškodeného za použitia sekery, nakoľko poškodený už na neho s nožom (so zbraňou) neútočil, skôr sa bránil a obžalovaný už hroziaci útok poškodeného neodvracal, ale ho odplácal, nakoľko podľa jeho vlastného vyjadrenia, on ešte opakovane (až dvakrát) poškodeného „ŕukol“ sekerou, pričom pripustil, že v ďalšom útoku (v takej podobe, že sa na poškodeného zahnal alebo ho udrel) pokračoval maximálne šesťkrát. V neposlednom rade odvolací súd dáva do pozornosti aj to, že obžalovaný v závere svojho výsluchu z prípravného konania uviedol, že v prípade, ak by prokurátor alebo súd vyhodnotil, že jeho obrana bola neprimeraná, súhlasí aj s alternatívnym postupom, napríklad v podobe podmiennečného zastavenia trestného stíhania.

Senát krajského súdu napokon vyslovuje, že vina obžalovaného W. W. bola preukázaná nielen jeho samotnou výpoveďou z prípravného konania, ale táto bola podporená aj objektívnymi dôkazmi, predovšetkým znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva, zdravotnou dokumentáciou predloženou poškodeným (na č. l. 131 - 133), zápisnicou o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, zápisnicou o prehliadke tela poškodeného s fotodokumentáciou, vecným dôkazom (sekerou zn. Fiskars), a v neposlednom rade aj výpoveďami svedkov O. B. a O. O., ktorý boli v osobnom, resp. v telefonickom kontakte s poškodeným krátko potom, ako sa odohral predmetný skutok.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného ohľadom výpovedí svedkov O. B. a O. O., že tieto boli rozporuplné nielen navzájom, ale aj vo vzťahu k ich skorším a neskorším výpoveďiam, tak odvolací súd tieto námietky neakceptoval, nakoľko tieto nezodpovedali výsledkom vykonaného dokazovania. Súd II. stupňa v tejto súvislosti pripomína, že je pomerne bežné, ak svedok, ktorý vypovedá v trestnom konaní opakovane, jeho viaceré výpovede nie sú úplne identické (rovnaké od slova do slova). Často sa stáva, že takáto opakovane vypovedajúca osoba môže niečo zabudnúť, prípadne určitej okolnosti už neprikladá takú dôležitosť, alebo si na niečo dodatočne spomenie, čo v predchádzajúcej výpovedi neuviedla. Isté nezrovnalosti v detailoch medzi skoršou a neskoršou výpoveďou svedka O. B., ako aj svedka O. O., nemožno označiť za podstatné, ide skôr o rozpory okrajové, ktorým nemožno prikladať zásadný význam.

Súd prvého stupňa správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného W. W., keď ho uznal za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaný svojim protiprávnym konaním spôsobil poškodenému A. B. zlomeninu tela pravej lakťovej kosti s minimálnym posunom úlomkov, ktoré si vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní 28 dní a obmedzenie poškodeného v obvyklom spôsobe života spočívajúce vo fixovaní predlaktia po dobu 28 dní. Úvahy poškodeného A. B. uvedené v písomne podanom odvolaní, že okresný súd nesprávne zistil skutkový stav v časti ustálenia dĺžky jeho práceneschopnosti, nie sú vôbec namieste. Odvolací súd nemal žiadny relevantný dôvod spochybníť závery znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a návrhy poškodeného na doplnenie dokazovania výsluchmi svedkov O. U. Y. a O. M. N. považoval za nadbytočné. Z charakteru zranenia, ktoré utrpel poškodený následkom útoku obžalovaného, ako aj z dĺžky jeho liečenia a práceneschopnosti nevyplývalo, že by v posudzovanom prípade išlo o ťažkú ujmu na zdraví tak, ako je definovaná v ustanovení § 123 ods. 3 Tr. zák.

Pri skúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého tak podmiennečného trestu odňatia slobody, ako aj trestu prepadnutia vecí.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy.

Nepochybil okresný súd, keď u obžalovaného vzhladol jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zák.), pričom nevzhladol žiadnu priťažujúcu okolnosť.

Za situácie keď prevažoval pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami, prichádzalo do úvahy zníženie hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona o jednu tretinu. V prejednávanej veci sa preto vychádzalo z upravenej trestnej sadzby podľa režimu § 38 ods. 3 Tr. zák. (trest odňatia slobody od 6 mesiacov do 1 roka a 6 mesiacov) a v jej rámci bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov. Takto uložený trest odňatia slobody vymeraný na hornej hranici upravenej trestnej sadzby, vychádzal zo zásad ukladania trestov v zmysle § 34 Tr. zák. a zahrňoval tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadroval morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pre úplnosť treba dodať aj to, že takúto výmeru trestu odňatia slobody možno považovať za dostatočnú a primeranú, aj s poukazom na spôsob spáchania skutku (útok vedený sekerou aj potom, keď poškodenému vyrazil nôž z ruky), ako aj s ohľadom na spôsobené následky na zdraví poškodeného.

V súlade s ustanovením § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému trest odňatia slobody podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov, lebo účel trestu možno dosiahnuť aj bez výkonu trestu odňatia slobody, vzhladom na osobu obžalovaného i jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije, ako aj s prihliadnutím na okolnosti tohto konkrétneho prípadu. Obžalovaný zároveň bude povinný v skúšobnej dobe viesť riadny život, predovšetkým by sa nemal dopustiť žiadnych trestných činov alebo priestupkov, lebo v opačnom prípade môže súd, a to už v priebehu skúšobnej doby rozhodnúť, že sa neosvedčil a nariadiť výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol nateraz podmienene odložený.

Súd I. stupňa rovnako správne rozhodol, keď obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci, pretože išlo o hnuiteľnú vec, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu (§ 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.). Neuniklo však pozornosti odvolaciemu súdu, že okresný súd sa dopustil formálneho pochybenia, keď pri ukladaní trestu prepadnutia veci neaplikoval celé ustanovenie § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. (použil iba ustanovenie § 60 ods. 1 Tr. zák.). Krajský súd vychádzajúc z princípu stability súdnych rozhodnutí, na uvedené formálne pochybenie iba upozorňuje, bez potreby ho korigovať, lebo z materiálneho hľadiska naznačený stav nemá vplyv na vecnú správnosť výroku o treste prepadnutia veci.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj výrok o náhrade škody, ktorým podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenej spoločnosti Sociálnej poisťovni, a. s., pobočka N., škodu vo výške 101,- eur a poškodenému A. B. škodu vo výške 883,- eur (bolestné vo výške 50 bodov), nakoľko tieto poškodené subjekty si uplatnili nárok na náhradu škody riadne a včas, pričom ide o nároky, ktoré sú v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním obžalovaného W. W.. Súd I. stupňa nepochybil, keď podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného A. B. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilné konanie. Rozhodnutie o jeho odkázaní na civilný proces je dôvodné, pokiaľ ide o ním uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10.000,- eur. Pre posúdenie toho, či požadovaná suma zodpovedá závažnosti spôsobenej nemajetkovej ujmy, bolo by potrebné vykonať ďalšie osobitné dokazovanie, ktoré by presiahlo potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho. Jeho odkázanie s týmto nárokom na civilný proces je preto v súlade s účelom trestného konania.

K odvolacím námietkam poškodeného treba konštatovať, že odvolací súd môže výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku svojím rozhodnutím zrušiť a ak má na to dostatočné podklady v skutkovom zistení, sám znovu rozhodnúť, buď že obžalovaný je povinný poškodenému nahradiť škodu spôsobenú trestným činom, alebo poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkáže na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Odvolací súd môže zrušiť aj rozsudok o náhrade škody bez toho, aby sám vo veci rozhodol, ak vec nebola z tohto hľadiska dostatočne objasnená. V takom prípade však - ak zruší len výrok o náhrade škody - nevráti vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, ale poškodeného odkáže na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným

orgánom. Dôvodom tejto úpravy je, aby sa v trestnom konaní nepokračovalo len preto, aby sa prejednal nárok poškodeného na náhradu škody, keď o trestnej veci samej sa už právoplatne rozhodlo (R II/1962).

Odvolací súd nemôže vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie len v časti týkajúcej sa výroku o náhrade škody. Ak po zrušení chybného výroku o náhrade škody nemôže sám vo veci rozhodnúť, musí odkázať poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. To platí obdobne aj v prípade, ak výrok o náhrade škody chýba, alebo je neúplný (R 36/1980).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadny dôvod pre zrušenie alebo zmenu prvostupňového rozsudku, odvolania obžalovaného W. W. a poškodeného A. B. ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.